

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt = 8 korona, félévre 2 frt = 4 korona,
negyedévre 1 frt = 2 korona.

Egyes szám ára 10 kr. = 20 fillér.

Felolvasó szerkesztő:

WITTINGER ANTA L.

Kiadó és laptulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reklamációk a kiadótulajdonoshoz, Feigl Gyula nyomdászhoz (városkör 81) intézendők.
Nyilvántartott sora 40 fr. — Hirdetések nagyság szerint.

Az a bizonyos kérdés.

Megszoktuk már, hogy a mi városi ügyeinket, melyeket mint tisztán belügyieket a saját körünkben kellene elintéznünk, mások elé tálalják a képzelt vagy valódi bajainkban mintegy appellálnak a mások bölcsességéhez, hogy ne mondjuk: ítélőszékéhez. Volt már erre eset akárhány. A minap is feltárta valaki egy szombathelyi lapban ügyeshajos dolgainkat. Átvitt a szomszédba olyan ügyet, amelyen mulatnak olyanok, a kik egyébként édes keveset törődnek velünk s nem fognak rajunk segíteni, még ha módjukban állana is. A „köszegi polgármester-kérdés” — ez lévén czime a panasz-cikknek — ilyen uton nem fogjuk megoldani. Nem fog ez sikerülni először a rosszul választott instánzia miatt, másodsor pedig némely a kérdésben fölvetett tételnek a tarthatatlansága miatt. Formahiba miatt pedig a legbiztosabbnak vélt per is megdönthető, elveszhet. Mi méltányoljuk anonimusunk intencióit, czélját, sőt részben magunk is osztjuk a cikkben kifejtett nézeteket, de, mint már volt alkalmunk érinteni, nem helyeseljük a közzététel formáját és főleg az okadatolás némely passzusait.

Ezért szólalunk fel.

Azon kezdi a t. s. jegyű cikkíró, hogy megczáfolja a Vasvármegye egy korábbi újdonságában foglalt ama passzust, mely szerint a köszegi polgárság egy jelentékeny része, a mely t. i. Tipka Ferencz mostani polgármester működésével nincsen megelégedve, annak ellenében Hodász Antal szombathelyi kir.

aljárásbíróit kívánja jelöltnek fölléptetni, azt állítván, hogy a polgárságnak nem jelentékeny részében, hanem összességében vert gyökeret ama meggyőződés, hogy Tipka Ferencz nem képes állásának a betöltésére. Fölötte csudálkozunk ama czáfolaton, mert az, hogy kivétel nélkül gyakorolná polgárságunk ezt a kritikát, határozottan nem áll, de még csak az sem, a mi abból önként következne, hogy a jelenlegi polgármesternek absolute nem volna pártja. Ilyent nem lehet mondani, ha csak valaki magamat nem akarja félrevezetni.

Egy kissé elfogult, bár a lényegben igazat mondó, cikkíró a polgármester fölött gyakorolt iltéletében. Ha — ezt minden elfogulatlanul ítélő el kell hogy ismerje — ha, mint állítatik, a városházán anarchia, vagy mondjuk, teljes anarchia uralkodik s legvitálisabb érdekeink elhanyagolják; a tanácsot pedig a legszínalmasabban mutatja a polgármesternek állására való hivatlanságát s teljességgel egy kupaktanács (úgy érjük ezt a passzust, mert egy kissé homályos, hogy a közgyűlés az a kupaktanács) szánvonalára süllyedt alá; a vármegyével a viszony a lehető leghidegebb, a városnak ott semmiféle befolyása, rokonszenve nincsen, — akkor ennek a fura helyzetnek részben a képviselőtestület is az oka, az a képviselő-testület t. i., a mely ezt a helyzetet — ha csakugyan ilyen, — megtüri, vagy részben talán előidézi. Hogyan érvényesítette magát az az erős képviselő testület, a mely a gyenge polgármester pótlására alakult, ha odajutottunk, hova cikkíró mondja?

E silány helyzet bizony szükségessé tenné,

ha — a mit tisztelt anonimusunk mond, de a minék eddig még a színét sem látjuk — ha erős, tömör párt alakulna. De hát ebben is elvetette a sulykot, nem is szólva arról, hogy ez a két sereg már kompromiszumra is készülne. Ebből egy betű sem igaz és mi, ha csakugyan megalakulnak a pártok és a közös czél felé való törekvésükben egyesülten teszik meg a lépéseket, bizvást mondhatjuk, hogy csak akkor, ilyen lényeges és a városra nézve fölötte kívánatosnak látszó ügyben fognak majd kiemelkedni igazán az „oszlopos tagok” is, a kiknek megválasztásában, illetőleg feltüntetésében cikkíró szintén nem volt a legszerekenesebb.

Összegezve és átgondolva a Vasvármegye cikkírójának eseteléseit s az általunk itt feltüntetett egynémely szemelvényeket, úgy tetszik nekünk, hogy a köszegi polgármester-kérdés ily formában és értelemben rosszul van föltéve. Föl van vetve — az igaz — papíron, de mértékadó körökben ez ideig még nem foglalkoztak vele komolyan, talán épen azért, mert nehéznek mutatkozik a megoldása. Nem is szabad nézetünk szerint a minden áron való változást keresni és a hajánál fogva előránczizálni az ügyet, hanem kellő megfontolással csakis abban az esetben a változást előidézni, ha kellő garanciát találunk valami alkalmasabb emberben.

A gordiusi csomót okosan, a saját körmeink segítségével kell megoldani; annak a történet szerint való ketté vágása nem változtatna a város helyzetén.

TÁRCA.

N. 33.

(Egy kórházi beteg naplójából.)

A „Köszeg és Vidéke” számára írta: Vathy B. István.

Én voltam a 34-es.

A melletttem levő 33-as ágy odamentelemkor üres volt. De csak két napig. Mert a harmadik nap delelőtjén hordágyon hoztak egy embert. Azok, akik hozták, elmondták, hogy az illető Vojtek Endre, munkafelügyelő a Szlemayer & Co. építési vállalkozóknál. Előzőtt egy negyedórával lezuhant a második emelet építési állványáról.

Odafektették a szomszédos 33-as ágyba. Éppen én mollém.

A szolgálattevő apáca odament hozzá. Megnézte. Én is megnéztem. Ugy láttam, mint ezt a papirost, amelyen most írok.

Sok szép férfarcot láttam már életemben. Hanem ilyent még nem. Igazi Adonis volt. Oválalaku, gondosan borotvált arca fehér volt. (Hát iszen sápadt is lehetett, mikor az egész mellkasa — össze volt fűzve.)

És e fehér arcon minden: az azurkék szempár, a majdnem összeérő sűrű szemöldök, a hullámos, dúz haj, a szabályos ajk a legtökéletesebb harmoniát képezték. Nem lehetett több, tán 25 esztendő.

Hanem a szemei most megtörten, üregeikből mélyen kidudorodva függtek az előtte álló apácán, aki a beteg feje fölött függő fekete táblára egykedvűen írta e nevet: Vojtek Endre.

Azután odament a telefonhoz.

— Halló!
— Halló!
— Másodosztályú kórterem, 33. Súlyos sérült. Két perc mulva ott volt az inspekciós orvos. Nem sokáig vizsgálta. Alig három percig. Aztán odaszólt az apácának:
— Menthetetlen . . Hat-hét óra alatt vége. Tovább nem viszi.

Azután meg odafordult a beteghez:

— Uram — szólt — ha van valami végezni, rendezni valója, jó lesz . . ha . . mert . .

— Mert? Suttogta a 33-as.

— Mert hát — — meg fog halni. Jó lesz értesíteni hozzátartozóit. Szülei itt laknak a fővárosban? A beteg némán intett fejével nemet.

— Nincsenek — suttogta, miközben herkulosi melle zihált, mint a fékevesztett gép. Még szívének zakatoló, rendetlen és gyors dobogását is meghallottam.

Az orvos tovább kérdé:

— Neje? Gyermekei?

Vojtek Endre bágyadt szemei felcsillantak.

— Rákossalván . . Festő utca 10 . . kérem, tudósítsák . . tárcámban van pénz — suttogta.

— Majd sürgönyözzünk neki. Most fél 9 óra. Háromnegyed tízkor indul onnan. Még életben találhatja — talán.

Az utolsó szót csak fogai között mormolta az inspekció.

Mikor pedig távozott, Melánie testvér, az irgalmasrendi apáca azt kérdezte szelíd, alázatos hangon. Vojtek Endrétől:

— Római katolikus ön?

— Igen — volt a susogó felelet.

— Akkor, ugyebár, küldhetem a lelki orvost, a kórházi lelkészt? Ugye, igen?

— Jó lesz. Magam is óhajtok kibékülni Istenemmel. Csak arra kérem, hogy a távirat . .

— Már elment. Legyen nyugodt.

Mikor az Isten szolgája megérkezett, a 33-as ágyat körülspanyolfalazták.

A fal mögül lassú, érthetetlen suttogás hallatszott. A suttogás azonban egyre erősödött. Egyszerre aztán azok a fátyoloszt, beteg hangok rikácsolva törtek elő a spanyolfal mögül:

— Nem! Nem! Nem! Nem! És ezerszer nem! Nem válok el tőle. Nem jelentek ki semmit. Nem! Nem!

A lelkész szomorú arccal lépett elő. Odament az imádkozó apácához.

— Nem lehet feloldozni — szólt halkán hoz. á. A felesége nem az ő felesége. Van törvényes férje. Ez a férj még él. Non potest absolvari. Feloldozhatlan.

A szelíd, lányos arcú apáca a lelkész távozása után odatérdelt a 33-as ágy elé. S mig az orvos parancsolta hideg borogatást tett a zúzott, véres kebelre, így beszélt:

— Lásza jó ember: ön néhány óra mulva az örök Biró előtt lesz. Nem gyógyul meg. Toste elveszett. Miért nem akarja hát megmenteni a lelkét? Hisz csak itt előttünk kell kijelentenie, hogy elválik attól, kivel együtt él. Mert többé azzal úgy sem fog élni. Pár óra — aztán vége. Mentse meg tehát ön lelke üdvösségét. Ön jól tudja, hogy ezzel a kijelentéssel már nem fog ártani annak a — nőnek. Mert meglehet, hogy már csak mint hullát fogja látni.

— Nem — nem — nem! — kiáltott a 33-as, mig iszonyu erőlködéssel felült ágyába.

Hanem ugyan e pillanatban elöntötte a vér sápadt vonagló ajkait.

Erőtlenül hanyatlott vissza.

(Vége következik.)

